

Enhed
Familier

Sagsbehandler
Sofie Nygaard
Ekstrøm

Sagsnr.
2021 - 4454

Doknr.
640101

Dato
02-02-23

Grund- og nærhedsnotat

Vedrørende forslag til Rådets forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse af retsafgørelser og accept af officielt bekræftede dokumenter vedrørende forældreskab og om indførelse af en europæisk forældreskabsattest

Nyt notat

Forslaget er omfattet af retsforbeholdet.

KOM(2022) 695.

Kopi af notatet sendes også til Folketingets Socialudvalg.

1. Resumé

Kommissionen fremsatte den 7. december 2022 forslag til forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse af retsafgørelser og accept af officielt bekræftede dokumenter vedrørende forældreskab og om indførelse af en europæisk forældreskabsattest. Forslaget, der er omfattet af retsforbeholdet, har til formål at styrke beskyttelsen af børns grundlæggende rettigheder i grænseoverskridende situationer, herunder deres ret til forældreskab og familieliv. Forordningen indeholder således regler om grænseoverskridende aspekter af behandlingen af sager om forældreskab (faderskab og adoption m.v.), herunder om international kompetence, lovvalg og anerkendelse af afgørelser m.v. fra andre medlemsstater. Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Danmark deltager ikke i en vedtagelse af forordningsforslaget, da forslaget er omfattet af retsforbeholdet. Forordningen har derfor ingen lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser for Danmark. Regeringen er grundlæggende positiv over for forslaget.

2. Baggrund

Kommissionen har ved KOM (2022) 695 af 7. december 2022 fremlagt forslag til Rådets forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse af retsafgørelser og accept af officielt bekræftede dokumenter vedrørende forældreskab og om indførelse af en europæisk forældreskabsattest. Forslaget er den 19. december 2022 oversendt til Rådet i dansk sprogversion.

Forslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 81, stk. 3, og vedtages derfor af Rådet med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet. Ifølge artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, herunder artikel 81, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark ("retsforbeholdet"). Danmark tager derfor ikke del i en vedtagelse af forordningen, som hverken vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

I henhold til EU-traktaterne henhører materiel ret i familiespørgsmål, herunder forældreskab (moderskab, faderskab, medmoderskab m.v.), under medlemsstaternes kompetence, hvilket betyder, at de materielle regler i medlemsstaterne for fastlæggelse af forældreskab er fastsat i national ret. Unionen kan imidlertid efter TEUF artikel 81, stk. 3, vedtage foranstaltninger vedrørende familieret med grænseoverskridende virkninger.

Forordningsforslaget er fremsat som nøgleaktion i EU-strategien for børns rettigheder og i EU's strategi for ligestilling af LGBTIQ-personer.

Kommissionen har i forslaget vurderet, at der er et behov for at sikre anerkendelse af forældreskab i grænseoverskridende situationer. Det skyldes, at EU-borgere i stigende grad befinder sig i grænseoverskridende situationer, og at de på nuværende tidspunkt, når de flytter mellem medlemsstaterne, ofte er nødt til at indlede retssager for at få anerkendt forældreskab, der er etableret i en anden medlemsstat.

Forordningsforslaget vedrører ikke medlemsstaternes kompetence til at vedtage materielle familieretlige regler, herunder regler om definition af en familie eller om fastlæggelse af forældreskab.

3. Formål og indhold

Forordningsforslaget har følgende formål:

- At styrke beskyttelsen af børns grundlæggende rettigheder i grænseoverskridende situationer ved i relation til forældreskab at etablere fælles regler for international kompetence, lovvalg og anerkendelse af afgørelser m.v.
- At skabe retssikkerhed og forudsigelighed med hensyn til anerkendelse af forældreskab i grænseoverskridende situationer.

Genstand, anvendelsesområde og definitioner

Forordningsforslagets kapitel I (artikel 1-5) fastslår forordningens anvendelsesområde, navnlig at forordningen har til formål at lette anerkendelsen i en medlemsstat af forældreskab, der er fastslået i en anden medlemsstat.

Det følger af artikel 2, at forslaget ikke berører rettigheder, som et barn har i henhold til EU-retten. EU-retten kræver således allerede, at medlemsstaterne anerkender forældreskab, der er fastslået i andre medlemsstater, med henblik på de rettigheder, som barnet har i henhold til EU-retten, navnlig fri bevægelighed og forbud mod hindringer ved anerkendelse af navne. EU-retten kræver derimod ikke, at medlemsstaterne anerkender forældreskab i relation til retsvirkninger, der følger af national ret, f.eks. forsørgelse og arveret.

Efter artikel 3 finder forordningen anvendelse på civile retlige spørgsmål vedrørende forældreskab i grænseoverskridende situationer. Det fremgår videre af bestemmelsen, at forordningen bl.a. ikke finder anvendelse på anerkendelse af udenlandske ægteskaber eller registrerede partnerskaber, international adoption, forældreansvar og underholdsforpligt. Bestemmelsen fastslår videre, at forordningen ikke finder anvendelse på anerkendelse af afgørelser om forældreskab, der er truffet i et tredjeland.

Artikel 4 indeholder diverse definitioner, herunder at "barn" omfatter en person af enhver alder, hvis forældreskab skal fastslås m.v., at "fastlæggelse af forældreskab" omfatter den retlige fastlæggelse af forholdet mellem et barn og hver forælder, herunder anfægtelse af et tidligere fastslået forældreskab, og at "ret" omfatter enhver myndighed i en medlemsstat, der udøver retslige funktioner i spørgsmål vedrørende forældreskab, dvs. også administrative myndigheder.

Artikel 3 og 4 indebærer, at forordningen bl.a. finder anvendelse på grænseoverskridende aspekter af medmoderskab, forældreskab på grundlag af surrogataftaler og national adoption, derunder voksenadoption.

International kompetence

Forordningens kapitel II (artikel 6-15) indeholder regler om international kompetencen til at behandle sager om forældreskab.

Efter artikel 6 ligger kompetencen til at behandle sager om forældreskab navnlig hos den ret, hvor barnet, sagsøgte eller en af forældrene har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor sagen anlægges, hvor barnet eller en af forældrene er statsborger, eller hvor barnet fødes.

Artiklerne 7, 8 og 9 fastlægger den internationale kompetence, når artikel 6 ikke finder anvendelse. Det følger bl.a. af bestemmelserne, at der i sådanne situationer kan være kompetence i den medlemsstat, hvor barnet befinder sig, kompetence efter kompetencereglerne i hver enkelt medlemsstat, og kompetence, når det ikke er muligt at føre sagen i et tredjeland, som sagen ellers har nær tilknytning til.

Artikel 10 giver kompetence til en ret, der skal træffe afgørelse i en anden sag, hvor spørgsmålet om forældreskab er afgørende.

Artikel 13 indeholder regler om sikring af, at en part, der bor i udlandet, har modtaget det indledende processkrift i så god tid, at parten har haft mulighed for at varetage sine interesser.

Artikel 15 pålægger retterne, at børn under 18 år, der er involveret i en sag om forældreskab, og som er i stand til at danne deres egne synspunkter, skal have en reel og faktisk mulighed for at give udtryk for deres synspunkter, og at retten skal lægge passende vægt på børnenes synspunkter i overensstemmelse med deres alder og modenhed.

Lovvalg

Kapitel III (artikel 16-23) indeholder regler om, hvilken lov der finder anvendelse ved fastlæggelse af forældreskab. Artikel 16 fastslår, at den lov, der skal anvendes, også kan være loven i et tredjeland.

Hovedreglen for lovvalg er efter artikel 17, stk. 1, loven i den stat, hvor den person, der har født barnet, har sit sædvanlige opholdssted på fødselstidspunktet, eller, hvis det ikke er muligt at fastslå det sædvanlige opholdssted for den fødende, loven i den stat, hvor barnet er født. Efter bestemmelsens stk. 2 kan loven i den anden forælders statsborgerskabsstat eller i barnets fødselsstat dog anvendes, hvis dette resulterer i, at barnet får to forældre.

Artikel 19 fastslår, at en efterfølgende ændring af den lov, der finder anvendelse, ikke ændrer et allerede fastlagt forældreskab.

Artikel 20 regulerer, hvornår en ensidig handling i forbindelse med fastlæggelse af forældreskab skal have retsvirkning, herunder hvis handlingen opfylder betingelserne i den lov, der efter artikel 17 finder anvendelse, eller i loven i den stat, hvor den, der foretager handlingen har sædvanligt opholdssted, eller hvor handlingen blev foretaget.

Efter artikel 22, stk. 1, kan anvendelsen af en bestemmelse i den lov, som skal anvendes, kun afvises, hvis anvendelsen er klart uforenelig med de grundlæggende retsprincipper (ordre public) i loven i den stat, hvor retten er beliggende. Efter bestemmelsens stk. 2 anvendes stk. 1 under overholdelse af de grundlæggende rettigheder og principper i EU's charter om grundlæggende rettigheder, særlig artikel 21 om retten til ikkeforskelsbehandling.

Anerkendelse af afgørelser og officielt bekræftede dokumenter

Kapitel IV (artikel 24-43) indeholder regler om anerkendelse af afgørelser og officielt bekræftede dokumenter, der fastslår forældreskab med bindende retsvirkning, og som er udstedt i en anden medlemsstat.

Artikel 24 og 35 omhandler anerkendelse af afgørelser og officielt bekræftede dokumenter med bindende retsvirkning. Det er udgangspunktet, at disse dokumenter umiddelbart skal anerkendes i alle andre medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.

Artikel 31 og 39 indeholder udtømmende lister over grunde til at afslå at anerkende de omhandlede dokumenter, herunder hvis en part ikke har haft mulighed for at varetage sine interesser, eller dokumentet er uforenelig med en senere afgørelse om forældreskab. Anerkendelse kan også afslås, hvis anerkendelsen åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, hvor anerkendelsen påberåbes, under hensyntagen til barnets interesser. Denne grund til at afslå anerkendelse skal anvendes under overholdelse af de grundlæggende rettigheder og principper i EU's charter om grundlæggende rettigheder, særlig artikel 21 om retten til ikkeforskelsbehandling. Endelig kan anerkendelse som udgangspunkt afslås, hvis afgørelsen er truffet, uden at børnene har haft mulighed for at give udtryk for deres synspunkter.

For at få en afgørelse anerkendt, skal en part efter artikel 26 fremlægge en kopi af afgørelsen og en attest efter artikel 29. Efter denne bestemmelse udstedes af attesten af retten i oprindelseslandet. Efter artikel 30 kan attesten berigtiges, hvis den ikke er i overensstemmelse med afgørelsen. Efter artikel 37 og 38 gælder tilsvarende ved officielt bekræftede dokumenter. De omhandlede attester er vedlagt forordningsforslaget i bilag 1 og 2.

Artiklerne 32, 33 og 34 fastsætter proceduren for afslag på anerkendelse, herunder navnlig at proceduren som udgangspunkt reguleres af loven i den medlemsstat, hvor der anlægges sag om ikkeanerkendelse. Afgørelse om afslag på anerkendelse kan appelleres efter loven i den pågældende stat.

En person, der har anmodet om anerkendelse eller ikkeanerkendelse, og som i oprindelsesmedlemsstaten har haft helt eller delvis fri proces eller været fritaget for gebyrer og sagsomkostninger, har efter artikel 43 under en anerkendelsessag ret til fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter loven i den medlemsstat, hvor sagen anlægges.

Officielt bekræftede dokumenter uden bindende retsvirkning

Kapitel V (artikel 44 og 45) indeholder regler om anerkendelse af officielt bekræftede dokumenter, der ikke har bindende retsvirkninger i oprindelsesstaten, men som har beviskraft i denne stat. Det drejer sig bl.a. om fødselsattester, der indeholder oplysninger om forældreskab, der følger af loven, uden at der er truffet afgørelse herom.

Sådanne dokumenter skal have samme beviskraft i en anden medlemsstat, som det har i oprindelsesstaten, medmindre dette strider mod grundlæggende retsprincipper (ordre public). Sådanne retsprincipper anvendes under overholdelse af de grundlæggende rettigheder og principper i EU's charter om grundlæggende rettigheder, særlig artikel 21 om retten til ikkeforskelsbehandling.

Enhver anfægtelse af de retlige dispositioner eller retsforhold, der er registreret i et sådant dokument, skal forelægges for de retter, som har kompetence i medfør af denne forordning, og afgørelse herom træffes i henhold til den lov, der finder anvendelse i medfør af kapitel III.

Europæisk forældreskabsattest

Med kapitel VI (artikel 46-57) oprettes en europæisk forældreskabsattest. Attesten har til formål uden anvendelse af en særlig procedure at kunne fremlægges som bevis i en medlemsstat for forældreskab, der er fastslået i en anden medlemsstat. Attesten udstedes af de kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor forældreskabet er fastslået, efter anmodning fra barnet eller en juridisk repræsentant til denne. Den kompetente myndighed udsteder attesten, når den har sikret sig rigtigheden af forældreskabet. Attesten er indeholdt i bilag 5 til forordningen

Den udstedende myndighed kan berigtige en attest, og rigtigheden af en attest kan anfægtes ved retterne i den medlemsstat, hvor attesten er udstedt. I forbindelse med en sag herom kan retsvirkningerne af attesten suspenderes.

Afsluttende bestemmelser

Kapitel VII-IX (artikel 58-72) indeholder bl.a. bestemmelser om digital kommunikation, bemyndigelse til Kommissionen til at ajourføre de attester, der er indeholdt i bilag 1-5 til forordningen, respekt af de konventioner om forældreskab, som medlemsstaterne har indgået, og databeskyttelse.

Efter artikel 69 finder forordningen som udgangspunkt alene anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter, som er udstedt eller registreret på eller efter datoen for forordningens anvendelse.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal i henhold til TEUF artikel 81, stk. 3, høres. Der foreligger endnu ikke en udtalelse.

5. Nærhedsprincippet

Kommissionen vurderer, at det på grund af forskellene mellem medlemsstaternes regler om forældreskab er nødvendigt med fælles EU-regler for at sikre anerkendelse i en medlemsstat af forældreskab, der er fastslået i en anden medlemsstat.

Kommissionen fremhæver i den forbindelse, at manglende anerkendelse af forældreskab kan betyde, at europæiske familier afskrækkes fra at udøve deres ret til fri bevægelighed af frygt for, at forældreskabet til deres barn ikke vil blive anerkendt i en anden medlemsstat.

Det er derfor Kommissionens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Regeringen er enig i Kommissionens vurdering af, at nærhedsprincippet er overholdt.

6. Gældende dansk ret

6.1. Moderskab, faderskab og medmoderskab

Reglerne om moderskab, faderskab og medmoderskab findes i børneloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 772 af 7. august 2019.

Registrering af moderskab, faderskab og medmoderskab i forbindelse med fødslen

I Danmark er det personregisterføreren, der registrer alle fødsler og i den forbindelse registrerer moderskab, jf. § 30 i børneloven, hvorefter den kvinde, som føder et barn, anses for mor til barnet. Personregisterføreren registrerer også faderskab, når moren er gift, eller faderskabet anerkendes ved en omsorgs- og ansvarserklæring.

Familieretshuset står for registrering af faderskab inden fødslen og af medmoderskab.

Anerkendelse og afgørelser om faderskab og medmoderskab

Der rejses sag om faderskab og medmoderskab ved Familieretshuset, når faderskab eller medmoderskab ikke er blevet registreret i forbindelse med barnets fødsel, og når en part anmoder om, at der rejses sags herom.

Børneloven indeholder i § 14 bestemmelser om anerkendelse af faderskab og medmoderskab over for Familieretshuset. Det er ikke en betingelse for anerkendelse af faderskab, at manden er genetisk far til barnet, f.eks. hvis barnet er blevet til ved assisteret reproduktion.

En kvinde kan anerkende medmoderskabet til barnet, hvis barnet er blevet til ved assisteret reproduktion.

Er faderskab eller medmoderskab til et barn ikke blevet registreret eller anerkendt, følger det af § 13 i børneloven, at der træffes afgørelse herom. Afgørelse om faderskab og medmoderskab træffes som udgangspunkt af Familieretshuset, men hvis sagen indeholder komplicerede faktiske eller juridiske problemstillinger, træffes afgørelsen af familieretten.

Genoptagelse af faderskab og medmoderskab

En sag om faderskab og medmoderskab kan efter kapitel 4 i børneloven genoptages, hvis faderskabet eller medmoderskabet til et barn er ikke er blevet fastslået ved anerkendelse eller afgørelse.

Er faderskab eller medmoderskab fastslået, kan sagen herom genoptages, hvis alle involverede er enige herom, hvis der er begået fejl i den tidligere sag, eller hvis der er fremkommet oplysninger om omstændigheder, der muligvis vil give sagen et andet udfald.

International kompetence

Familieretshuset og familieretten har efter § 456 b i retsplejeloven bl.a. international kompetence til at behandle en sag om faderskab og medmoderskab, hvis moren, barnet eller en mulig far eller medmor har bopæl i Danmark, eller hvis faderskabet eller medmoderskabet er fastslået i Danmark.

Anerkendelse af udenlandsk forældreskab, herunder forældreskab på grundlag af surrogataftaler

Efter §§ 1, 2 og 4 a i lov nr. 158 af 6. maj 1980 om anerkendelse af nordiske afgørelser om faderskab og medmoderskab anerkendes afgørelser om faderskab og medmoderskab fra Finland, Island, Norge eller Sverige i Danmark. Det følger dog af lovens § 3, at en sådan afgørelse bl.a. ikke anerkendes, hvis afgørelsen strider mod en anden afgørelse, eller hvis anerkendelsen vil være åbenbart uforenelig med grundlæggende danske retsprincipper (ordre public).

Efter dansk international privatret antages det, at tilsvarende gælder i forhold til afgørelser om faderskab og medmoderskab, der er truffet uden for de nordiske lande. Det betyder, at et forældreskab, herunder medmoderskab, som er fastslået i udlandet, anerkendes i Danmark, medmindre anerkendelse af forældreskabet vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public). Det antages ligeledes, at det er en betingelse for at anerkende en udenlandsk afgørelse, at sagen havde en tilsvarende tilknytning til det pågældende land, som en sag om faderskab og medmoderskab skal have til Danmark for, at danske myndigheder kan behandle den, dvs. at barnet eller moren eller en mulig far boede i det pågældende land.

Det antages videre, at faderskab og medmoderskab, der er etableret direkte efter loven i det land, hvor barnet blev født, det vil sige uden at der er truffet afgørelse om faderskabet eller medmoderskabet, ligeledes som udgangspunkt anerkendes i Danmark.

Et udenlandsk forældreskab, der er blevet etableret på grundlag af en surrogataftale, anerkendes ikke i Danmark. Det skyldes, at efter § 30 i børneloven anses den kvinde, der føder et barn, efter dansk ret altid for mor til barnet, også selvom barnet er født i udlandet. Den mand, der er genetisk forælder til barnet, anses dog efter dansk ret for far til barnet. Den tiltænkte forælders forældreskab vil kunne søges etableret ved stedbarnsadoption. Ved en surrogataftale forstås en aftale, der går ud på, at en kvinde (surrogatmoren) skal føde et barn med henblik på, at et par (de tiltænkte forældre) skal være forældre til barnet i stedet for surrogatmoren.

6.2. Adoption

Reglerne om adoption findes i adoptionsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 775 af 7. august 2019.

Tilladelse til og ophævelse af adoption

I Danmark kan man også etablere forældreskab ved f.eks. national adoption. En national adoption er en adoption, hvor ansøgeren adopterer et barn, der har bopæl i Danmark. For alle adoptioner er det en grundlæggende betingelse, at adoptionen skal være bedst for barnet, jf. § 2 i adoptionsloven. En adoption kan også omfatte en person over 18 år.

Adoption meddeles ved bevilling, der udfærdiges af Familieretshuset.

Det følger af § 28, stk. 1, i adoptionsloven, at den, der har bopæl her i landet, kun kan adoptere efter dansk ret. Efter § 29, stk. 1 og 2, kan den, der har bopæl i udlandet, kun adoptere efter dansk ret, hvis ansøgeren eller dennes ægtefælle eller samlever har dansk statsborgerskab, og adoption som følge heraf ikke kan gennemføres i det land, hvor ansøgeren bor, og hvis en dansk adoptionsbevilling får gyldighed i bopælslandet. Ankestyrelsen kan dog tillade adoption, hvis sagen har en særlig tilknytning til Danmark.

En adoption kan ophæves af Ankestyrelsen eller domstolene.

Anerkendelse af udenlandske adoptioner

Det er efter dansk ret også muligt at etablere forældreskab ved anerkendelse af en adoption, der er gennemført i udlandet. Det følger af § 28, stk. 2, i adoptionsloven, at social- og boligministeren kan fastsætte regler om, at udenlandske adoptionsafgørelser anerkendes her i landet. Der er ikke fastsat regler herom, men efter praksis anerkendes en udenlandsk adoption, som ikke er omfattet af Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og samarbejde med hensyn til internationale adoptioner, i Danmark, når følgende betingelser er opfyldt:

- Adoptanten havde bopæl (domicil) i det pågældende land på ansøgnings-/adoptionstidspunktet.

- Adoptionen har retsvirkninger, der svarer til retsvirkningerne af en dansk adoption.
- Adoptionen er ikke åbenbart uforenelig med grundlæggende danske principper (ordre public).

6.3. Lovvalg vedrørende moderskab, faderskab, medmoderskab og adoption

Når en dansk myndighed har international kompetence til at behandle en sag om moderskab, faderskab, medmoderskab eller adoption, afgøres sagen i praksis efter dansk ret.

7. Konsekvenser

Lovgivningsmæssige konsekvenser

Danmark deltager ikke i en vedtagelse af forslaget, da det er omfattet af retsforbeholdet. Forordningen vil derfor ikke gælde i eller være bindende for Danmark.

Økonomiske konsekvenser

Danmark deltager ikke i en kommende vedtagelse af forordningsforslaget, da forslaget er omfattet af retsforbeholdet. Forordningen har derfor ingen statsfinansielle konsekvenser for Danmark.

Andre konsekvenser og beskyttelsesniveauet

En vedtagelse af forslaget skønnes ikke at berøre beskyttelsesniveauet i Danmark.

8. Høring

Forslaget er sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatsamfundet, Danske Advokater, Danske Familieadvokater, Departement for Børn, Unge og Familier og Sundhed (Grønland), Familieretshuset, Foreningen af Advokater og Advokatfuldmægtige, Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Rigsombudsmanden i Grønland, Retspolitisk forening, Socialministeriet (Færøerne), Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut), Ankestyrelsen, Amnesty International, Børnerådet DIA, Institut for Menneskerettigheder, LGBT+ Danmark, LGBT-komiteen, VISO, Barnets Tarv Nu, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Børns Vilkår, Dansk Kordegneforening, Dansk Kvindesamfund, Foreningen Far til Støtte for Børn og Forældre, Institut for Menneskerettigheder, KL, Kvinderådet, LGBT+ Danmark, LGBT-komiteen, Mandecenteret, Manderådets Udvalg for Familieret, Mødrehjælpen, Red Barnet, Provsteforeningen og Præsteforeningen.

Høringsfristen er fastsat til den 10. marts 2023.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Der er ikke kendskab til andre landes holdninger til forslaget.

10. Regeringens foreløbige generelle holdning

Regeringen er grundlæggende positiv over for forslaget.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg.